

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง ต่อความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและโปรแกรมการฝึกทักษะการฟัง กับกลุ่มที่อ่านและฟังด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ภายหลังจากใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและโปรแกรมการฝึกทักษะการฟัง จะสูงกว่าก่อนการใช้โปรแกรมการฝึก

2. ความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ซึ่งผ่านการเรียนวิชาการพยาบาลพื้นฐาน 1 และวิชาในทัศนทางการพยาบาลและกระบวนการพยาบาล

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2539 ของ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ จำนวน 60 คน ดำเนินการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มนักศึกษา โดยใช้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเป็นตัวแบ่งนักศึกษาพยาบาลออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง 35 คน กลุ่มกลาง 21 คน และกลุ่มต่ำ 4 คน

2. นำนักศึกษาพยาบาลทั้ง 3 กลุ่ม มาทำการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามชนิดนัยประยุต์ วัดความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล จำนวน 19 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .6083

2. เครื่องมือที่ใช้ดำเนินการทดลอง คือ โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่าน โปรแกรมการฝึกทักษะการฟัง แผนการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่าน แผนการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการฟัง

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยด้วยตนเอง ดังนี้

1. ระยะเวลาทดลอง ใช้ระยะเวลาดำเนินการ 8 สัปดาห์

โดยผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือและขอความร่วมมือจากผู้บังคับการวิทยาลัยพยาบาลตำรวจ เพื่อพัฒนาคุณภาพของเครื่องมือและเตรียมความพร้อมของผู้วิจัยก่อนการทดลองจริง จากนั้นขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล กำหนดระยะเวลาการทดลอง คัดเลือก และจัดกลุ่มตัวอย่างทดลอง พบนักศึกษาทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเพื่อปฐมนิเทศแนะนำตนเองและวิธีการฝึก ตลอดจนทำการทดสอบก่อนการทดลองด้วยแบบสอบถามชนิดนัยประยุต์ วัดความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล

2. ระยะเวลาทดลอง ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการ 3 สัปดาห์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง กับนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ ปีการศึกษา 2539 ตั้งแต่วันที่ 17 มีนาคม 2540 ถึง 10 เมษายน 2540 โดยกำหนดฝึกทักษะการอ่าน จำนวน 10 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง และฝึกทักษะการฟัง จำนวน 6 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ในกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมจะอ่านและฟังด้วยตนเองในระยะเวลาที่เท่ากับกลุ่มทดลอง และได้ทดสอบหลังการทดลองด้วยแบบสอบถามชนิดนัยประยุต์ วัดความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลชุดเดิมอีกครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังทดลองมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษาพยาบาล ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาลภายหลังการทดลอง โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two Way ANOVA Factorial Design)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สรุปผลได้ดังนี้

1. คะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลก่อนการทดลองทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.97 และ 20.83 ตามลำดับ และเมื่อนำไปทดสอบทางสถิติเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองของนักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า นักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 10)

2. คะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลภายหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.60 และ 24.67 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าก่อนการทดลอง และเมื่อนำไปทดสอบทางสถิติเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง พบว่าภายหลังการทดลอง นักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 7) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และเมื่อวิเคราะห์ตามขั้นตอนของกระบวนการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการจับประเด็นปัญหา ความสามารถในการรวบรวม

ข้อมูลและความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 8 และ 9)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเท่ากับ 39.60 และ 24.67 ตามลำดับ เมื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 10) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลตามขั้นตอนของการสรุปประเด็นปัญหา จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาลภายหลังการทดลอง ดังนี้

1. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลได้แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล พบว่ามีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 11) ดังนั้นจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé) เพื่อแสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับใดที่แตกต่างกัน พบว่าไม่มีค่าเฉลี่ยคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลในขั้นของการจับประเด็นปัญหา จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการจับประเด็นปัญหาได้แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการจับประเด็นปัญหา พบว่ามีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 12) ดังนั้นจึงทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe) พบว่าไม่มีค่าเฉลี่ยคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลในขั้นของการรวบรวมข้อมูล จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการ

รวบรวมข้อมูลได้แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการรวบรวมข้อมูลพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสมกับการจำแนกกลุ่ม พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กัน (ตารางที่ 13)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยมา plot กราฟ และวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการรวบรวมข้อมูลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 14) เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการรวบรวมข้อมูลระหว่างนักศึกษาพยาบาลที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน พบว่านักศึกษาพยาบาลที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน จะมีความสามารถในการรวบรวมข้อมูลไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 15)

4. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลในชั้นของการตีความหมายข้อมูล จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการตีความหมายข้อมูลได้แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการตีความหมายข้อมูลพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 16)

5. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลในชั้นของการสรุปประเด็นปัญหา จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล พบว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาได้แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาพบว่ามีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 17) ดังนั้น จึงทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffé) พบว่าไม่มีค่าเฉลี่ยคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาพยาบาลกลุ่มที่ใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและโปรแกรมการฝึกทักษะการฟัง มีคะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่าก่อนการใช้โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่านักศึกษาพยาบาลใน

กลุ่มทดลองมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง และวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ของความ สามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาล จำแนกตามกลุ่มและคะแนนเฉลี่ยสะสม ของนักศึกษาพยาบาลพบว่า นักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความ สามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลได้แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์คะแนน เฉลี่ยสะสมกับคะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลพบว่ามีความ แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ สรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่ม ควบคุม พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน แสดงถึงความเท่าเทียมกันของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่มก่อนการดำเนินการทดลอง ซึ่งเกิดจากการทำ random assignment ของผู้วิจัย

2. ภายหลังจากทดลอง นักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการสรุป ประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่านักศึกษาพยาบาล กลุ่มทดลองมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .06 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ แสดงว่า การใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและโปรแกรมการฝึกทักษะการฟังทำให้ความสามารถ ในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลเพิ่มขึ้น อธิบายได้ว่าการฝึกทักษะการอ่านนั้นเป็น วิธีที่ทำให้ให้นักศึกษาอ่านได้ถูกวิธี โดยเริ่มจาก

ขั้นการสำรวจ เป็นการเตรียมเนื้อหาเพื่อเตรียมการอ่าน และเพื่อสำรวจดูว่าเนื้อหา อะไรที่จะนำเข้ามาจะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่างๆได้เมื่ออ่านอย่างละเอียดในภายหลัง

ขั้นการตั้งคำถาม จะช่วยให้ผู้อ่านได้ฝึกทักษะการตั้งคำถามก่อนที่จะอ่านทำให้ผู้ อ่านมีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้นและเป็นการตั้งจุดมุ่งหมายสำหรับชักนำการอ่านในขั้น ต่อไป เพื่อให้ผู้อ่านตระหนักผู้คิดเข้าใจและใช้สติควบคุมการอ่านด้วยตนเอง

ขั้นการอ่าน ขั้นนี้ผู้อ่านต้องประเมินและเลือกข้อมูลว่าจะต้องรวบรวมข้อมูลอะไร ซึ่งผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างตั้งใจจึงทำให้ได้รับข้อมูลได้เหมาะสมตรงตามความต้องการ

ขั้นการท่อง ผู้อ่านต้องจดจำสิ่งที่อ่านได้และสรุปสิ่งที่อ่านด้วยความเข้าใจของตนเอง

ขั้นการทบทวน เป็นการประเมินว่าสามารถจับจุดสำคัญของเรื่องได้ทุกจุดหรือไม่ สามารถจดจำเรื่องราวและจุดสำคัญของเรื่องได้ดีเพียงไร แล้วเขียนสรุปออกมาเป็นเค้าโครงเรื่อง จึงสรุปได้ว่าทักษะการอ่านจะสามารถทำให้นักศึกษาเข้าใจและจดจำเรื่องราว สรุปใจความสำคัญของเนื้อหาที่อ่านได้ ทำให้สามารถรวบรวมข้อมูลที่สำคัญของผู้ป่วยได้ครบถ้วน

ส่วนการฝึกทักษะการฟัง จะทำให้ผู้ฟังสามารถจับประเด็นปัญหาของเรื่องได้ สามารถจดจำรายละเอียดในสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ รวมถึงเข้าใจในเนื้อความที่ผู้พูดกล่าวถึง สามารถประเมินคำพูดและอารมณ์ของผู้พูดได้

ทั้งทักษะการอ่านและการฟัง เป็นทักษะที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาได้ การที่พยาบาลจะรวบรวมข้อมูลจากผู้ป่วย เช่น การอ่านรายงานประวัติผู้ป่วย รายงานผลการตรวจต่างๆ การซักประวัติ พูดคุยกับผู้ป่วย ต้องอาศัยทักษะการอ่านและทักษะการฟัง ถ้าพยาบาลมีทักษะการอ่านและทักษะการฟังที่ดี จะทำให้สามารถจับประเด็นสำคัญของข้อมูลได้ สามารถรวบรวมข้อมูลได้ถูกต้องครบถ้วน นำไปสู่การสรุปประเด็นปัญหาได้ถูกต้องแม่นยำตรงต่อความต้องการของผู้ป่วยได้

การใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง เป็นการนำสถานการณ์การพยาบาลมาใช้ในการฝึก ทำให้นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ซึ่งยังไม่มีประสบการณ์ในการขึ้นปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยเกิดความคุ้นเคยกับสถานการณ์ สามารถทราบถึงแหล่งในการรวบรวมข้อมูล ข้อมูลสำคัญอะไรบ้างที่ควรรวบรวม เมื่อรวบรวมข้อมูลได้แล้วจะสรุปประเด็นปัญหาได้อย่างไร ซึ่งนักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้นี้ไปประยุกต์ใช้ในการฝึกภาคปฏิบัติในหอผู้ป่วย เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษา และทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษา

3. เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสะสมกับความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาของนักศึกษา พบว่าในกลุ่มควบคุมภายหลังที่นักศึกษาได้อ่านและฟังด้วยตนเองแล้ว คะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง และนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงจะมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาได้ดีกว่า

นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลางและต่ำ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านและการฟังดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ในกลุ่มทดลอง ภายหลังจากใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมในทุกขั้นตอน และยังพบอีกว่านักศึกษาไม่ว่าจะมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ปานกลาง หรือต่ำ เมื่อผ่านการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและการฟังแล้ว จะมีความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาทางการพยาบาลเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังนี้ สามารถนำมาใช้ได้กับนักศึกษาทุกคน ไม่ว่าจะแสดงผลการเรียนอยู่ในระดับใด โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ เมื่อผ่านการใช้โปรแกรมนี้แล้ว จะสามารถเพิ่มคะแนนความสามารถในการสรุปประเด็นปัญหาได้มากกว่านักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงและปานกลาง ดังนั้นจึงควรนำโปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังนี้มาใช้กับนักศึกษาพยาบาลที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ

โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังนี้ เป็นโปรแกรมการฝึกที่มีลักษณะเป็นขั้นตอนต่อเนื่องกัน สามารถพัฒนาความสามารถในแต่ละขั้นตอนของการสรุปประเด็นปัญหาได้ดี นักศึกษาพยาบาลควรจะได้รับ การฝึกทักษะการอ่านและการฟังตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษา โดยอาจเริ่มใช้โปรแกรมนี้ในวิชาการพยาบาลพื้นฐาน หรือจัดเป็นกิจกรรมเสริม นอกหลักสูตร จะทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้ของนักศึกษาตลอดหลักสูตร และเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย

การนำโปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังมาใช้กับนักศึกษานี้ ต้องอาศัยผู้ฝึก ตัวผู้ฝึกเองควรจะผ่านการฝึกการอ่านและการฟังก่อนที่จะใช้โปรแกรมนี้ โดยเฉพาะฝึกหัดการอ่านแบบ SQ3R เพื่อที่จะอ่านได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอน ขั้นตอนการฝึกตามโปรแกรมนี้มีความเหมาะสมดีแล้ว โปรแกรมนี้นอกจากจะสามารถใช้กับนักศึกษาพยาบาลทุกคน ไม่ว่าจะแสดงผลการเรียนอยู่ในระดับใดแล้ว น่าจะเกิดประโยชน์ถ้านำมาใช้กับพยาบาลประจำการ เพื่อที่จะให้เขามีการพัฒนาตนเอง โดยการอ่านและฟังอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยและอภิปรายผลที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและอาจารย์พยาบาล ดังนี้

1. ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังให้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษา โดยเฉพาะนำมาใช้ฝึกกับนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ
2. อาจารย์พยาบาลควรจะสนับสนุนให้มีการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าโปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังมีประโยชน์ต่อวิชาที่พบบ่อย ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาวิจัยให้ลึกซึ้งต่อไป ผู้วิจัยจึงเสนอแนะแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง เพื่อนำมาใช้ในการฝึกอ่านและฟังด้วยตนเอง
2. ควรศึกษาผลของการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟัง ต่อคะแนนเฉลี่ยสะสมและการเรียนรู้ของนักศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย